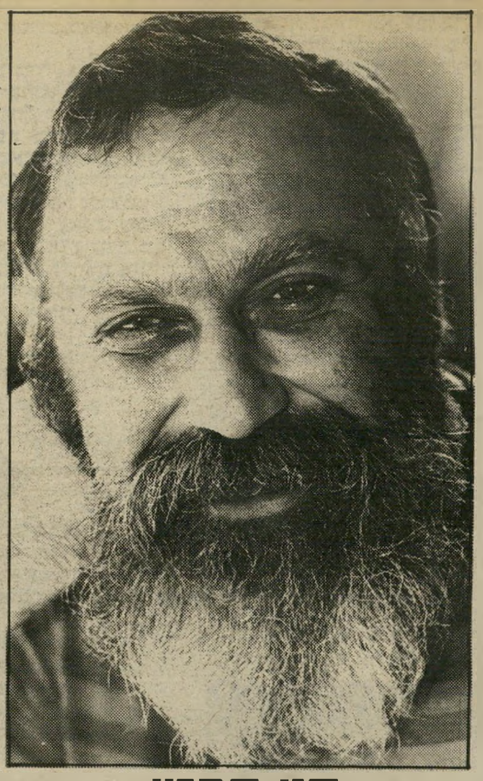

צופי מנשה, העולם הזה

דני קרמן:

„איור שלי בעיתון אמריקאי. לא צריך להתעלף מזה!"

אם תשאלו את כל המאיירים בארץ – ובעצם בעולם כולו – איפה הם היו רוצים לראות את עבודותיהם מתפרסמות, היו הרוב, אם לא כולם, אומרים במגזין כמו „טיים" למשל. למאייר דני קרמן זה קרה השבוע. איור שלו התפרסם ב„טיים" והופץ בכל העולם. פגשתי את קרמן, ברכתי אותו וביקשתי שיספר איך זה קרה.

הם עשו כתבה מרכזית על איך העולם רואה את אמריקה. פנו לשיבעה מאיירים משבע מדינות וביקשו מהם לצייר איך המדינה שלהם רואה את אמריקה.

● **למי פנו?**

ליפאני, סיני, פולני, צרפתי, ארגנטיני, מכסיקאי וישראלי.

● **למה בחרו דווקא אותך, איך ידעו עליך?**

לא התעניינתי במיוחד, אבל אני מתאר לעצמי שהבחירה נעשתה בעזרת הנציג של טיים בארץ, דויד רובינגר. אני מתאר לעצמי שהם פשוט שאלו אותו למי לפנות. אגב, לא בדקתי אם אמנם כך. העובדה היא שהם פנו אלי, הסבירו מה הם רוצים, אמרו מתי וזהו.

● **על ה„גועל נפש" דיברתם?**

לא היה צריך לדבר. בסוף השיחה הקצרה, שבה הסבירו מה הם רוצים ממני הם אמרו, אנחנו משלמים עבור עבודה כזאת כך וכך, ואנחנו מקווים שזה בסדר מצידך.

עיתונות

● **וזה בסדר?**

זה בערך פי עשר ממה שאני מקבל עבור עבודה כזאת בארץ, אז זה היה בסדר גמור.

● **אתה גאה?**

תשמעי, זה לא ביג־דיל, עבודות באיכות כמו זאת אני עושה כל הזמן.

● **אבל התפוצה!**

לא חשבתי בכלל על התפוצה. מכסימום חשבתי על החברים שלי שגרים בארצות־הברית, ואיך הם יגיבו כשפתאום יראו ציור שלי בטיים, זה מה ששימח אותי.

● **מאחר והם פנו אליך, אתה אפילו לא יכול לתת טיפ למאיירים ישראלים אחרים איך להגיע לפירסום בשבועון כזה.**

ממש לא, ואני מאוד מבקש ממך לא לעשות מזה סיפור גדול, בסך הכל איור אחד, מתוך רבים מאוד שאני עושה, התפרסם בעיתון אמריקאי. לא צריך להתעלף מזה. או.קיי? (דניאלה שמי)

אבי ולדמן, העולם הזה

שמואל בניאל:

„אנחנו מברכים על שהרבנות דורשת חקירה!"

מחירה של בדיקה להוכחת אבהות הועלה בבית־החולים „שיבא" ל־1174 שקל, ונודע לי שמחירה של אותה בדיקה ב„הדסה" עין־כרם הוא אף גבוה יותר, פניתי אל הד"ר שמואל בניאל, יו"ר האגודה „אבות בעל כורחם", שהמשתייכים אליה הם המשתמשים העיקריים בבדיקה הנ"ל.

● **האם חברי האגודה שלכם לא מתלוננים על המחיר הגבוה?**

בוודאי שהם מתלוננים, אבל אין להם דרך אחרת להוכחת אבהות או להוכחת אי־אבהות, אז ימשיכו ללכת לבדיקה.

● **אתה חושב שהסכום הגבוה ירתיע מללכת לבדיקה?**

אני לא חושב כך. אני מתאר לעצמי שינסו לדחות את הבדיקה, אבל בסופו של דבר יעשו אותה.

● **באגודה שלכם חברים גברים שנשים תובעות אותם על אבהות. מי משלם עבור הבדיקה?**

רוב הבדיקות נעשות עקב הפנייה מבית־המישפט, ולכן הגבר

אבהות

והאשה משלמים חצי־חצי. אחר־כך, זה תלוי בתוצאות הבדיקה. אם לא הוכחה אבהות דורשים מהאשה לשלם את כל הסכום, ואם הוכחה אבהות, בית־המישפט מחליט מי ישלם.

● **כמה זוגות כאלה, המבקשים את עזרת בית־המישפט ואחר־כך את עזרת המעבדה, יש בארץ, בשנה?**

אני מעריך שזה כ־500 זוגות.

● **ובית־המישפט מקבל את התוצאה ופועל לפיה?**

בית־המישפט המחוזי מקבל, אבל בית־הדין הרבני אינו מקבל.

● **מדוע?**

מאחר והתוצאות של הבדיקה, אם היא חיובית, אינן מאה אחוז. לא אחת על טופס הבדיקה כתוב „קרוב לוודאי", „סביר", „כמעט בטוח". בשביל בית־המישפט המחוזי זה מספיק. הרבנות, לעומת זאת, דורשת יותר והיא דורשת חקירה, ואנחנו מברכים על זה.

● **כי אתם מה שנקרא „מצד החתן".**

אנחנו מן הצד ה„מסודר". (דניאלה שמי)

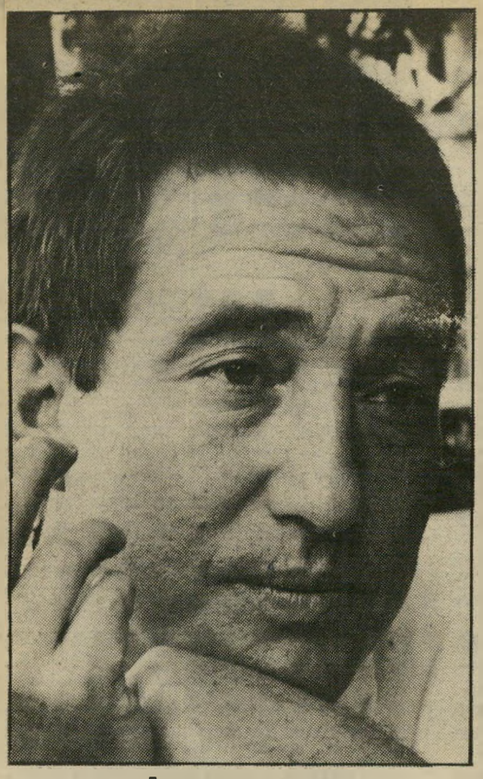

רפי שאולי:

„שכחתי לשאול את מנדי על הסרט!"

בריטניה נרעשת כולה מהסרט החדש שיצא שם לאקרנים, המשחזר את פרשת פרופיומו.

מייד טילפנתי אל הקשר הישראלי של פרשת־פרופיומו, הלא הוא רפי שאולי, מי שהיה נשוי עם מנדי רייס־דייוויס,

פרשות

אחת משתי גיבורות הפרשה, ושאלתי אותו אם ראה כבר את הסרט.

לא, לא ראיתי.

● **שמעתי שגם אתה מוזכר בסרט.**

נכון, אבל הם מאוד לא מעודכנים. למנדי כבר יש בעל חדש.

● **מה מנדי אומרת על הסרט?**

עוד לא דיברתי איתה על זה. בעצם שכחתי לשאול.

● **ודנה, הבת שלכם?**

לא ראיתי את דנה. כשאראה אותה, אשאל.

● **לא איכפת לך שפתאום הפרשה חוזרת לעיתונות באנגליה, ובטח תחזור לעיתונות גם כאן, כשיוקרן הסרט?**

מה איכפת לי עכשיו? גם אז לא היה איכפת ל! מה שאיכפת לי זה רק שכולם יהיו בריאים. אמן. תכתבי את זה, זה הכי חשוב. (דניאלה שמי)